

Sygn. akt VIII GC 76/13

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Górski

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko P. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 11796,60 zł (jedenastu tysięcy siedmiuset dziewięćdziesięciu sześciu złotych, sześćdziesięciu groszy);

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 10.408,00 zł (dziesięciu tysięcy czterystu ośmiu złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 76/13

UZASADNIENIE

Stanowiska stron:

Pozwem z dnia 23 listopada 2012 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 135.816,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot wskazanych w pozwie, jak również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w 2012 roku pozwany zakupił u niej materiały do budowy sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych. Z tego tytułu powódka wystawiła pozwanemu sześć faktur VAT na łączną kwotę dochodzoną pozwem. Pozwany jednak nie uregulował należności wynikających z ww. faktur.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 23 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII GNe 484/12 Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił powództwo w całości oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nie kwestionuje, iż nabył od powódki towar wskazany w fakturach VAT, jednak powódka nie dysponuje legitymacją czynną do domagania się zapłaty tych należności, gdyż zostały one zbyte na rzecz (...) Bank (...) S.A.

Powódka sprzedała na rzecz tego banku wszelkie wierzytelności istniejące i mogące powstać na tle stosunków prawnych łączących pozwanego z powódką. W związku z powyższym wierzytelności objęte postępowaniem przeszły na nabywcę, a tym samym powódka utraciła prawo dochodzenia tych należności od pozwanego.

Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o nieobciążanie go kosztami, gdyż w jego ocenie nie dał powodu do wytoczenia sprawy.

W piśmie z dnia 5 marca 2013 roku powódka wskazała, że umowa przelewu wierzytelności zawarta z (...) Bank (...) jest nieważna, albowiem strony nie skonkretyzowały w niej stosunków prawnych, jakie będą przedmiotem przelewu wierzytelności przyszłych. Zawarte w zawiadomieniu o przelewie sformułowanie, iż przelew objął „wszelkie wierzytelności” jest niewystarczające dla skuteczności przelewu.

Pozwany w piśmie z dnia 5 lipca 2013 podniósł zarzut zapłaty w dniu 10 czerwca 2013 należności powoda w łącznej kwocie 87.255,70 zł z faktur (nr (...)/) (...), (...), (...) i (...), do rąk komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne. Jednocześnie oświadczył, że nie kwestionuje faktu nabycia materiałów z faktur (...) natomiast stwierdził, że nie otrzymał dotychczas od powódki faktur za ten towar i żądanie zapłaty za te faktury jest przedwczesne.

Pismem z dnia 11 lipca 2013 roku powódka wskazała, że ogranicza powództwo do kwoty 11.796,60 zł, wynikającej z należnych stronie powodowej odsetek z uwagi na nieterminowe zapłaty za faktury: nr (...) – odsetki od 24.03.2012 roku do dnia 10.06.2013 roku – kwota 352,20 zł, nr (...) – odsetki od 31.03.2012 roku do dnia 10.06.2013 roku – kwota 212,70 zł, nr (...) – odsetki od 29.05.2012 roku do dnia 10.06.2013 roku – kwota 7007,10 zł oraz nr (...) odsetki od 29.05.2012 roku do dnia 10.06.2013 roku – kwota 4224,60 zł.

Ustalenia faktyczne:

W dniu 16 kwietnia 2010 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia wierzytelności banku przysługujących względem cedenta w związku z udzielonym kredytem. W umowie wskazano, że cedent przenosi na rzecz banku wierzytelności pieniężne i związane z nimi roszczenia istniejące i mogące powstać w przyszłości ze stosunków łączących go z jego dłużnikami, wymienionymi w załączniku numer 1 do umowy, przy czym przeniesienie wierzytelności o charakterze przyszłym lub warunkowym następuje z chwilą ich powstania.

W aneksie numer (...) do umowy, podpisanym w dniu 22 kwietnia 2011 roku postanowiono, że załącznik numer 1 do aneksu zastępuje załącznik numer 1 do umowy. W załączniku numer 1 do aneksu wskazano, że dłużnikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jest m.in. P. W., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.U.H. (...) w B. (poz. 16).

Niesporne, a nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 57 – 60, aneks z dnia 22.04.2011 roku wraz z załącznikiem nr 1 – k. 65 – 83

W okresie od stycznia do marca 2012 roku pozwany P. W. nabył od powódki materiały niezbędne do budowy sieci wodnych, kanalizacyjnych i gazowych. (...) te zostały pozwanemu wydane na podstawie dokumentów „wydania wewnętrznego”. Z tytułu nabycia ww. materiałów powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT: nr FS (...) – na kwotę 2.232,45 zł, której termin płatności przypadał na 23 marca 2012 roku, nr FS (...) – na kwotę 1.375,76 zł, której termin płatności przypadał na 30 marca 2012 roku, nr FS (...) – na kwotę 52.185,21 zł, której termin płatności przypadał na 28 maja 2012 roku, nr FS (...) na kwotę 30/996 zł, której termin płatności przypadał na 28 maja 2012 roku, nr FS (...) na kwotę 31.465,28 zł, której termin płatności przypadał na 28 maja 2012 roku oraz FS (...) – na kwotę 17.564,40 zł, której termin płatności przypadał na 28 maja 2012 roku.

Niesporne, a nadto dowód: faktury VAT i dokumenty wydania zewnętrznego – k. 6 - 22

Pismem z dnia 19 listopada 2012 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim poinformował P. W. o zajęciu wierzytelności należnych dłużnikowi (...) sp. z o.o. od pozwanego a wynikających z wymienionych w piśmie faktur VAT, w tym faktur nr (...), nr FS (...), nr FS (...), nr FS (...), nr FS (...) oraz FS (...) w ramach egzekucji prowadzonej z wniosku wierzyciela (...) Bank SA.

Pismem z dnia 7 grudnia 2012 roku P. W. poinformował komornika sądowego, że potwierdza istnienie części wierzytelności wobec (...) sp. z o.o. i będzie się starał w najbliższym czasie je uregulować, jednak wskazał, że niektóre faktury VAT, w tym o numerach nr FS (...), oraz FS (...) nie wpłynęły do niego i nie były księgowane.

Dowód: zajęcie wierzytelności – k. 46, pismo z dnia 7.12.2012 roku – k. 45

Pismem z dnia 22 listopada 2012 roku (...) Bank (...) S.A. poinformował P. W., że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 16.04.2010 roku, firma (...) sp. z o.o. dokonała przelewu wszelkich wierzytelności na rzecz banku należnych jej od pozwanego i w związku z tym zwrócił się do pozwanego przelewanie wszelkich kwot na wskazany w piśmie rachunek Banku.

Pismem z dnia 26 listopada 2012 roku (...) Bank (...) S.A. poinformował pozwanego, iż otrzymał od komornika sądowego informację o wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce (...) i wskazał, że dokonane przez komornika zajęcia wierzytelności naruszają prawa banku, jak również domagał się regulowania wszelkich należności mogących powstać w przyszłości na tle stosunków prawnych łączących pozwanego z powódką na rachunek Banku.

Dowód: pismo z dnia 22.11.2012 roku – k. 42, pismo z dnia 26.11.2012 roku – k.44

Pismami z dnia 11.01.2013 roku i 14.01.2013 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim poinformował P. W. o zajęciu wierzytelności należnych dłużnikowi (...) sp. z o.o. od pozwanego z tytułu wszelkich umów cywilnoprawnych zawartych spółką oraz wszelkich innych należności przysługujących dłużnikowi.

Dowód: zajęcia wierzytelności – k. 47 – 48

W dniu 10 czerwca 2013 roku na rachunek bankowy komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim wpłynęła kwota 58.208,22 zł wpłacona przez P. W. tytułem opłaty faktur za materiały nr 242/29/03/2012 (...) oraz kwota 77.165,28 zł tytułem zapłaty za faktury numer (...)

Dowód: pismo komornika sądowego – k. 9, potwierdzenie wykonania operacji – k. 104 – 105.

Ocena dowodów i postępowanie dowodowe:

Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów przy uwzględnieniu oświadczeń składanych w toku procesu. Na tej podstawie uznać należało za bezsporne zawarcie umów sprzedaży między stronami o których mowa w pozwie (w piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2013 pozwany wprost przyznał, że nie kwestionuje nabycia towarów oraz wartości faktur VAT). Nie był też sporny między stronami fakt zapłaty należności głównej objętej sporem do rąk komornika, co potwierdza oświadczenie powoda, zawarte w piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2013. Co do pozostałych dokumentów złożonych do akt sprawy nie przedstawiono wywodów podważających ich walor dowodowy. Sąd nie znalazł podstaw do tego, by deprecjonować w świetle całokształtu materiału zgromadzonego w toku procesu wartość procesową tych środków dowodowych.

Sąd pominął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka T. P. (Ok. 56 akt) przyjmując, że okoliczności faktyczne objęte tezą dowodową dla świadka w zakresie wszczęcia przez bank egzekucji roszczeń przysługujących od powoda z wierzytelności przysługujących powodowi wobec pozwanego wynikają wprost z pism komornika złożonych do akt sprawy i nie wymagają dalszego dowodu. Okoliczność zaś „wprowadzenia powoda w błąd co do skuteczności cesji” nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia i przeprowadzenie dowodu w tym zakresie jest zbędne (art. 217 §2 k.p.c. w zw.

z art. 227 k.p.c.). W świetle przedstawionych niżej ocen prawnych bowiem brak jest dowodów wskazujących na to, że wierzytelności powoda objęte niniejszym procesem zostały zbyte na bank (objęte złożoną do akt umową przelewu).

Ocena prawna

Dokonując oceny prawnej powództwa mieć należy na względzie to, że po jego ograniczeniu przedmiotem żądań jest wyłącznie roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie. Powództwo znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 481 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi

Powód w niniejszej sprawie skonkretyzował roszczenie o zapłatę odsetek w piśmie ograniczającym powództwo dochodząc zapłaty odsetek przypadających wyłącznie od należności zapłaconych w dniu 10 czerwca 2013, objętych czterema fakturami wymienionymi w piśmie pozwanego z dnia 5 lipca 2013. W sprawie nie kwestionowano terminów zapłaty wynikających z tych faktur. Nie był sporny także przytoczony przez pozwanego termin zapłaty tychże należności.

Wyliczenie odsetek według obowiązującej stopy ustawowej od dnia następującego po terminie płatności wskazanym w każdej z tych faktur do dnia zapłaty (10 czerwca 2013) wskazuje, że roszczenie powoda jest uzasadnione.

Odsetki od kwoty 2232,45 zł wynikającej z faktury nr (...) liczone od dnia następującego po terminie płatności wskazanym w fakturze (czyli od dnia 24 marca 2012) do dnia 10 czerwca 2013 wyniosły 353,83 zł.

Odsetki od kwoty 1375,65 zł wynikającej z faktury nr (...) liczone od dnia 31 marca 2012 do dnia 10 czerwca 2013 wyniosły 214,11 zł

Odsetki od kwoty 52.185, 21 zł wynikającej z faktury nr (...) liczone od dnia 29 maja 2012 do dnia 10 czerwca 2013 wyniosły 7 025,70 zł

Odsetki od kwoty 31.462,28 zł wynikającej z faktury nr (...) liczone od dnia 29 maja 2012 do dnia 10 czerwca 2013 wyniosły 4 235,77 zł.

Suma odsetek wyliczonych za okres objęty powództwem przypadających od należności wskazanych dla ich obliczenia przez powoda opiewa więc łącznie na kwotę 11.829,41 zł a zatem przewyższa wartość, do której ograniczona powództwo.

Stąd też uznać należało, że powództwo w kształcie nadanym mu pismem z dnia 5 lipca 2013 roku jest w całości uzasadnione.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego stwierdzić należy, że koncentrują się one wokół dwóch kwestii. Po pierwsze pozwany powołuje się na fakt zajęcia wierzytelności objętych pozwem przez komornika w toku egzekucji prowadzonej przeciwko powodowi jako dłużnikowi (...) Bank (...) SA.

W odniesieniu do tej części argumentacji stwierdzić należy, że w nauce prawa utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym wskutek zajęcia wierzytelności w toku postępowania egzekucyjnego dłużnik egzekwowany (a więc wierzyciel zajętej wierzytelności), nie traci prawa do dochodzenia tej wierzytelności przed sądem. Może bowiem dojść do sytuacji, gdy wierzyciel prowadzący egzekucję (na którego rzecz dokonano zajęcia) nie wnosi powództwa i zachodzić będzie konieczność zachowania praw (np. przerwania biegu terminu przedawnienia).

Wierzyciel zajętej wierzytelności zatem posiada prawo do samodzielnego wytoczenia procesu, a jeśli wierzyciel prowadzący egzekucję nie wstąpi do procesu (nie dojdzie do podstawienia procesowego na podstawie art. 196 k.p.c.), sąd zasądza należność na rzecz dłużnika egzekwowanej wierzytelności (por. np. M. Uliasz (w:) J. Gołaczyński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, wyd. LEX 2012,

komentarz do art. 887 k.p.c. i tam cytowana literatura). W toku postępowania egzekucyjnego natomiast zapłata należności po wydaniu wyroku do rąk komornika prowadzącego egzekucję z zajętej i zasądzonej wierzytelności, będzie miała skutek wobec dłużnika przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja.

W niniejszej sprawie zatem wobec braku jakichkolwiek informacji co do tego by wierzyciel, który zajął sporne wierzytelności ((...) Bank (...) SA) wytoczył przeciwko pozwanemu powództwo o ich zapłatę, korzystając z uprawnienia o którym mowa w art. 887 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c., uznać należało, że powód jest czynnie legitymowany do dochodzenia w procesie zasądzenia sporych należności odsetkowych. Stąd też w tej części argumentacja pozwanego pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu przelewu wierzytelności objętych pozwem na rzecz (...) Bank (...) SA stwierdzić należy, że trafnie powód argumentuje, iż brak jest postaw do uznania, że umowa dołączona do akt sprawy (wraz z aneksem) obejmowała wierzytelności z umów sprzedaży objęte pozwem. Umowy te (jak wynika z treści faktur VAT je dokumentujących) zostały zawarte bowiem w roku 2012. Umowa przelewu wierzytelności zaś została zawarta w roku 2010, aneks rozszerzający listę dłużników cedenta, których umowa dotyczy i obejmujący m.in. pozwanego) – został podpisany w kwietniu 2011 roku.

Z treści umowy przelewu wynika *expressis verbis*, że obejmuje ona wierzytelności istniejące w chwili jej zawarcia oraz „mogące powstać w przyszłości” ze stosunków łączących go z dłużnikami objętymi załączonym do umowy wykazem. W ocenie Sądu takie sformułowanie umowy przelewu wskazuje jednoznacznie na to, iż wolą stron tej umowy było przeniesienie na cesjonariusza wierzytelności (istniejących i przyszłych), wynikających jednak ze stosunków prawnych istniejących w chwili zawarcia umowy przelewu. Wskazuje na to fakt, iż w umowie nie zawarto oświadczenia wskazującego na wolę przeniesienia wierzytelności z umów jakie mogą być zawarte w przyszłości z podmiotami określonymi w załączniku. Sugeruje to, iż strony obejmowały wolę przeniesienia wierzytelności ze stosunków prawnych wiążących cedenta już w chwili zawarcia umowy nawet jeśli wierzytelności te miałyby powstać w przyszłości (np. wierzytelności odszkodowawcze w wypadku nienależytego wykonania w przyszłości umowy przez dłużnika cedenta lub roszczenia o zapłatę odsetek w przypadku przyszłego opóźnienia dłużnika). Utwierdza w tym przekonaniu użyte w załączniku nr 1 określenie, zgodnie z którym zawarto w nim „wykaz dłużników” cedenta – a więc wykaz podmiotów co do których cedent posiadał roszczenia w chwili zawarcia umowy przelewu. Nie przedstawiono w toku sporu dowodów pozwalających na ustalenie odmiennej wykładni umowy i innej woli jej stron.

Skoro więc wierzytelności w niniejszej sprawie wynikały z umów (zamówień) składanych już po podpisaniu aneksu nr (...) do umowy przelewu i brak jest w materiale procesowym jakichkolwiek przesłanek pozwalających na uznanie, iż wynikały one ze stosunków prawnych wiążących pozwanego z powodem przed podpisaniem umowy lub aneksu nr (...), to nie można uznać, by wykazano, że powód rozporządził tymi wierzytelnościami na rzecz Banku.

Utwierdza w tym przekonaniu zachowanie się samego banku, który nie traktował wierzytelności objętych pozwem jako przysługujące mu bezpośrednio (nie rościł sobie praw do świadczenia pozwanego jako wierzyciel) lecz zaspokajał swoje roszczenia wobec powoda prowadząc egzekucję z tych wierzytelności (a więc dokonując ich zajęcia w toku postępowania egzekucyjnego). Zatem wywodzić należy, że bank nie uważa się za wierzyciela pozwanego wykonując jedynie z mocy zajęcia i w granicach koniecznych dla zaspokojenia egzekwowanych roszczeń uprawnienia wierzyciela przysługujące powodowi (dłużnikowi banku).

Wreszcie wskazać należy, że trafnie powód odwołuje się do orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przelewu wierzytelności przyszłych, wskazując, iż przelew taki jest skuteczny jedynie w sytuacji, gdy umowa indywidualizuje przelewaną wierzytelność określając nie tylko jej strony (podmioty) ale też źródło (stosunek prawny, z którego przyszła wierzytelność ma wynikać – por. np. wyrok SN z dnia 26 września 2003 IV CKN 513/01, LEX nr 467473, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2008 r. II CSK 445/07 OSNC 2009/5/72, uchwałę SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97 (OSNC 1998/2/22)).

W niniejszej sprawie niewątpliwie w umowie przelewu nie wskazano żadnych danych pozwalających na zindywidualizowanie stosunków prawnych, z których miałyby wynikać przyszłe wierzytelności przeciwko dłużnikom

wymienionym w załączniku do umowy. W szczególności poza wymienieniem pozwanego jako dłużnika powoda w chwili podpisania aneksu (a więc w roku 2011) nie wskazano żadnych danych pozwalających na ustalenie, że przelewem tym objęte zostały wierzytelności obecnie dochodzone w sprawie a pochodzące z czynności handlowych dokonanych w roku 2012. Stąd też także ta część argumentacji nie pozwala na uznanie zasadności stanowiska pozwanej.

Wreszcie dostrzec należy, że pozwany w toku procesu, po podniesieniu przez powoda argumentacji co do bezskuteczności umowy przelewu w stosunku do roszczeń objętych sporem, nie podtrzymał żądania oddalenia powództwa z powołaniem się na brak legitymacji czynnej powoda, lecz spełnił świadczenie w ramach egzekucji prowadzonej przeciwko powodowi a nadto podniósł zarzut przedwczesności roszczenia w zakresie w jakim według swoich twierdzeń nie otrzymał faktur VAT (pismo z dnia 5 lipca 2013 roku

Zarzut zapłaty podniesiony w tym piśmie spowodował zaś częściowe cofnięcie pozwu.

Z tych przyczyn orzeczono w punkcie I o zasądzeniu roszczenia o zapłatę odsetek.

W punkcie II umorzono postępowanie w zakresie objętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu. W sprawie brak jest okoliczności wskazujących na to, że zachodzą przesłanki z art. 203 §4 k.p.c. pozwalające uznać oświadczenie o cofnięciu pozwu za niedopuszczalne. W związku z tym na podstawie art. 355 k.p.c. należało umorzyć postępowanie w odpowiedniej części.

Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono stosując normę art. 98 k.p.c. Powód cofnął pozew w wyniku uzyskania zapłaty w toku procesu. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzeczniczymi w sytuacji procesowej, w której wyrokowanie staje się zbędne, gdyż powód po wniesieniu pozwu uzyskał zaspokojenie roszczenia, pozwany jest traktowany jako przegrywający proces i zobowiązany do poniesienia kosztów procesu na zasadach ogólnych.

Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę składa się opłata od pozwu (6791 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego 3600 zł i opłata od pełnomocnictwa. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono w stawce minimalnej adekwatnej do wartości przedmiotu sporu, stosownie do treści §6 pkt. 6 w zw. z §2 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 roku, poz. 461)

Sąd nie znalazł podstaw, by w niniejszej sprawie zastosować normę art. 102 k.p.c. zaniechania spełnienia świadczenia przez ponad rok od ustalonego terminu zapłaty (zakreślonego nota bene na trzy miesiące od daty spełnienia świadczenia niepieniężnego przez powoda) nie może uzasadniać twierdzenie o „chaosie” wywołanym przez powoda informacją o przelewie wierzytelności. Z oświadczenia pozwanego zawartego w piśmie z dnia 5 lipca 2013 wynika bowiem wprost, że faktyczną przyczyną zaniechania spełnienia świadczenia był brak środków płatniczych spowodowany problemami z rozliczeniem inwestycji a nie wątpliwości co do osoby wierzyciela. Stosowanie art. 102 k.p.c. wymaga w świetle utrwalonego orzecznictwa, by w sprawie zaistniały okoliczności szczególnie uzasadnione. Za taką nie może być uznany problem pozwanego z uzyskaniem zapłaty od inwestora, gdyż przyjęcie takiego sposobu rozumowania powodowało, iż powód ponosiłby faktycznie ryzyko przedsięwzięć gospodarczych pozwanego i musiałby ponosić istotne koszty procesu niezbędne dla dochodzenia swoich uzasadnionych roszczeń z przyczyn leżących wyłącznie po stronie pozwanego (jego dalszych kontrahentów). Stąd też w realiach sprawy Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku strony pozwanej i zastosowania normy art. 102 k.p.c.